

жението на думите се съединяват. От света на всекидневието Яворов слиза в своите "Хайдушки копнения", изпълнени с поетично настроение, описва своите преживявания като македонски комита, своите пътувания през планините, сраженията с турците, своите възторзи, надежди и разочарования." Установеното в "Безсъници" мрачно настроение Адам вижда като един всеобщ поток, като символистично-мистично течение, което притегля в своите вировете мнозина, затова и той пише: "Даже някога тъй реалистично-страстният Кирил Христов му се предава с цялата си сила в своите "Великденски напеви", а заедно с него и Теодор Траянов, после Кунев и други."

След първите три стихосбирки Георг Адам отразява в "Das literarische Echo" (1911 г.) и четвъртата самостоятелно излязла поетична книга "Подир сенките на облаците": "Пейо Яворов, който си е спечелил името "поетът на нощта", нарича своята най-нова сбирка "Подир сенките на облаците" (София, 1910 г.); тя съдържа преди всичко подбор от досегашните му стихотворения, към които са прибавени и някои нови. Яворов си е останал един търсещ, един неспокоен, самотен скитник в тъмата, която като че ли все по-плътено го обгръща. Състраданието с мизерстващите и подтиснатите, възторгът от идеалите в името на отечеството временно са могли да го задържат в плен; само любовта, непоковарена или покварена, може от време на време все отново да го печели за живота, но и тя го разочарова, особено защото вижда в плътското, към което цялото му същество се стреми все пак, нещо оскверняващо; за него угасва денят на лъжата, като бледа смърт той минава през пъстрия карнавал на живота и отново потъва в своята, населена от измъчващи го призраци, нощ. Накрая образи като Клеопатра, Месалина, Сафо, и то именно със своята телесност, надделяват над него."

Георг Адам внимателно следи не само художественото развитие на Яворов, но и целия литературен живот в България по онова време, т.е. от края на XIX век до Първата световна война. Дори и днес е изумително с какъв тънък усет за истинските стойности той мери своите преценки, при което вмъква нерядко и предпазливо критични нотки, например относно възприемането на Яворовата пиеса "В полите на Витоша" от една част на българската критика. И тази пиеса през 1912 г., значи веднага след нейното излизане, бива обширно рецензирана от Адам в "Das literarische Echo". Преди това